Ти не злякалась. Тихо ждеш, покірно.
І чую я: розсипавсь мур, як стій.
Одплила кров із ран і, мов олій,
Бальзам, ти їх лікуєш вірно.
І бачу щедрість я твою офірну —
Я перший віддих сонячних надій
Втягаю в груди, радісні од мрій,
Я чую щастя, щастя непомірне!
Цвіте усе, що було без життя,
Співає серце свій найкращий спів
І чує волю, пристрасть і чуття,
Росте любов і полоняє гнів.
Тебе, тебе звеличує, кохана,
І кличе в захваті тобі: осанна!